

Telo ni za nečistovanje

Bratje in sestre, telo ni za nečistovanje, ampak za Gospoda, in Gospod je za telo. Bog je obudil Gospoda in bo s svojo močjo obudil tudi nas. Ali ne veste, da so vaša telesa deli Kristusovega telesa? Kdor pa se druži z Gospodom, je z njim en duh. Bežite pred nečistovanjem. Vsak greh, ki ga stori človek, je zunaj telesa; kdor pa nečistuje, greši proti lastnemu telesu. Mar ne veste, da je vaše telo tempelj Svetega Duha, ki je v vas in ki ga imate od Boga? Ne pripadate sebi, saj ste bili odkupljeni za visoko ceno. Zato povečujte Boga v svojem telesu. 1Kor 6,13c-15a. 17-20

Prvi učenci

Naslednji dan je Janez spet stal tam in še dva izmed njegovih učencev. Ozrl se je na Jezusa, ki je šel mimo, in rekel: »Glej, Božje Jagnje!« Učenca sta slišala, kar je rekel, in odšla za Jezusom. Jezus pa se je obrnil, in ko je videl, da gresta za njim, jima je dejal: »Kaj iščeta?« Rekla sta mu: »Rabi (kar v prevodu pomeni učitelj), kje stanuješ?« Rekel jima je: »Pridita in bosta videla.« Šla sta torej in videla, kje stanuje, ter ostala pri njem tisti dan. Bilo je okrog desete ure. Eden od teh, ki sta slišala Janezove besede in šla za Jezusom, je bil Andrej, brat Simona Petra. Ta je najprej našel svojega brata Simona in mu je rekel: »Našli smo Mesija« (kar v prevodu pomeni Maziljenec). Privedel ga je k Jezusu. Jezus je uprl pogled vanj in rekel: »Ti si Simon, Janezov sin. Imenoval se boš Kefa« (kar se prevaja Peter). Jn 1,35-42

Biti Jezusov učenec

Tokratni evangelij bi rad povezal z mislijo apostola Pavla Korinčanom, ki nas tako pogumno in jasno opozarja: Bežite pred nečistovanjem! Druga misel današnje nedelje pa se mi ustavlja ob tako preprostem vprašanju: Učitelj, kje stanuješ? Ko sta učenca tisti dan ostala pri Jezusu, sta že postala apostola, poklicana, da povabita še koga.

Vedno se sprašujem, v čem je Evangelij danes vesela in aktualna novica, v čem je lahko v Cerkvi neka gorečnost in vnema, žar, ki bi prepričal ta svet. Sprašujem se, kaj nam manjka, da gre svet mimo nas. Spomnim se pogovora z mladim francoskim duhovnikom pred dvajsetimi leti. Sam sem ves zavzet govoril, da se tudi danes da s čim približati mladim. Zatrjeval sem, da smo z njimi lahko na igrišču, pri razvedrilu, v njihovem svetu. On pa je odkimaval in trdil, da je vsa področja že prevzela civilna družba in da Cerkvi ne ostane kaj dosti prostora za približevanje. Vztrajal sem pri svojem in tudi poskušal v prvih dveh župnijah, kjer sem deloval narediti vse, da bi se mladim približal in jim hkrati ponudil evangeljsko sporočilo. Vztrajal sem v iskanju.

Danes vidim stvari nekoliko drugače. Nujno je, da se mladim in svetu nasploh približamo tam, kjer so. Vendar vse bolj ugotavljam, da so načini približevanja, po katerih tudi mi postajamo podobni svetu zgrešeni. V njih Evangelij blede, kar pa je bistveni znak naše napake. Žal, menim, da se nam danes najpogosteje dogaja prav to. Vsi postajamo enako povprečni, zato Cerkev v očeh mnogih izgublja razlog za svoj obstoj. Jezus pravzaprav ne išče učenca,

ampak učenca prideta k njemu. Sprašujem se, ali imata danes učenca kam stopiti. Kaj ju lahko prepriča.

Dve področji, ki lahko prepričata svet o Odrašeniku in odrašenju, ki je za vse ljudi: spolnost in dom. Kako? Družba se je tako oddaljila od nravnih vrednot, da je zapustila vsako zdravo pamet, po kateri bi se lahko uravnavala in gradila lep pogled na spolnost. Cerkev je po zaslugi papeža Janeza Pavla II. ohranila jasen pogled na čistost, zvestobo in zakrament zakona. Ta pogled nam danes razkriva Christopher West v svojih knjigah Teologija telesa in Vesela novica o spolnosti in zakonu. Prav s prizadevanjem za pristno držo do spolnosti, za preseganje gole strastnosti in malikovanja telesa lahko nagovarjamo razočarani svet.

Prepričan sem, da je vprašanje čistosti, ki jo izpostavlja apostol Pavel, temeljno vprašanje naše prepričljivosti. Zaradi izgubljenega pristnega pogleda na spolnost v nas vseh umira žar, otroški pogled in hkrati prava moč ljubezni, ki prepriča. Čista ljubezen je preprosto mogoča le kot krona odpovedovanja in vztrajanja v naporu, križu, ki ga oznanja Gospod. Tam, kjer je vse takoj in nič jutri, kjer je predzakonska ljubezen enaka zakonski, ni ne zakonske zvestobe, ne idealov ne hrepenenj. Vse je enako sivo in brezoblično. Živ spopad z našimi strastmi in goreče iskanje najglobljih hrepenenj nas bo naredil za prave pričevalce, ne glede na stan in leta. To je Kristusov zgled, ki se sklanja k obsojeni prostitutki in v čudoviti očetovski drži dviga k sebi otroke.

Samo s pristnim pogledom na čistost in v bitki zanjo je mogoče doseči tudi drugi prostor pričevanja in privlačnosti Cerkve, to je dom. V nori tekmi, ki jo vodijo naše strasti, ki so potrgale povodce, se nihče več ne ustavi. Vsi trdimo, da se bomo ustavili, ko bo čas. Čas pa bo, ko bomo potešeni. In potešeni bomo, ko bomo ..? Nikoli! Ker nočemo sprejeti realnosti življenja in odnosov, ker blodimo o svetu, kjer nas nič ne bo bolelo, skrbelo in utrujalo, kjer bomo s pravicami brez dolžnosti in odgovornosti itd. itd. Tako vsi postajamo brezdomci.

Dom je mogoče graditi le v realnem pogledu na odnose. Te je mogoče ustvarjati, če so ti naše temeljno poslanstvo ne pa občasen hobi. In prav k temu nas spet vabi Kristus, ki pravi, da je ljubezen prva in edina zapoved. Seveda je ne bomo uresničili, če ne bomo vzeli vsak dan križa na svoje rame in šli za njim. Prepričan sem, da je to prostor, v katerem ima Cerkev zvesta Evangeliju danes marsikaj sporočiti. Ko nas bodo ljudje vprašali: Hej, kje pa ti stanuješ? bodo ostali pri nas in povabili k nam še druge, če bodo videli naše domove, polne čiste ljubezni in miru.

Čistost in dom, čudoviti nalogi za vsakega izmed nas, nikoli dovršeni, a polni čudovite privlačnosti. Naj nam Bog pomaga, da na tej poti ne omagamo.